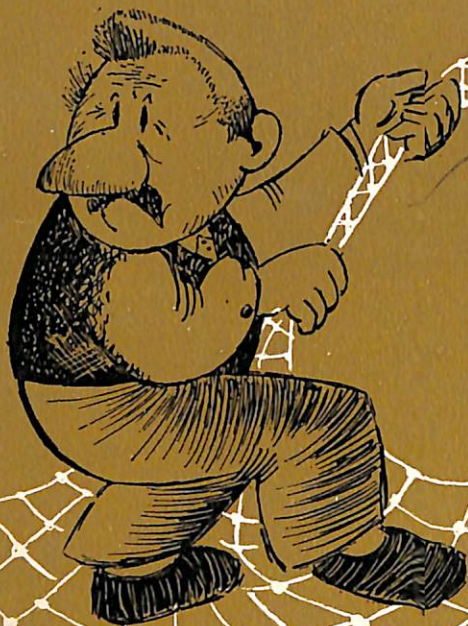

BIBLIOTEKA
SHTETIT

81H-7
H1P.

Shkëlqim
Hajno

VJEDHËSI I VITEVE

Skica
e tregime
satiro
humoristike

814-7

HIP.

Shkëlqim
Hajno

UNE DNE MISRI ME KURKE

**VJEDHËSI
I VITEVE**

skica
e tregime
satiro -
humoristike

20234

29963

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

... e diti i ri
... e diti i ri
... e diti i ri

... e diti i ri
... e diti i ri
... e diti i ri

UNË DHE MISRI ME KUBIKË

... e diti i ri
... e diti i ri
... e diti i ri

Meqë e solli trasti, e ndjeva përdetyrë që pas autokritikës që bëra në kolektivt ia tregoj edhe lexuesit se si e pësova. Ndoshta tani është vonë dhe misri me kubikë ka kohë që mbillet por duke parë se në mos kjo ndonjë tjetër mund t'u bëhen barrë shokëve të bujqësisë, vendosa ta them, me qëllim që të lëkundurit si këllinj thekre në bujqësi të heqin dorë nga mania për të qenë «docentë» e të kenë më shumë besim edhe te të përpaçarit dhe te metodat e reja. Nejtë që të mos e zgjat, ju pa tjetër e keni dëgjuar atë metodën e famshme të Elbasanit për mbjelljen e misrit me kubikë. Që të gjithë ata që mërrhen me bujqësi e dimë këtë marifet, por mëndja më thotë se edhe të tjerët duhet ta dinë, pasi e mira është që njeriu të mos kujtohet për bukën në tëm kur ia bën me sy në tavolinë. Nejtë, njeriu s'ë paska të lehtë të fliska keq për vetë.

Unë vetë nuk shkela dot në Elbasan për eksperiencë me ata shokët e rrethit, sepse ashtu e solli punën. Ato ditë e gdhijamë malin e Bunaçes për çdo problem të blegtorisë, por ama Zamirën, kryeagronomen, shefin e sektorit të Skaranit, Brahon dhe Malen, brigadierin, i dërgova sakaq.

Tri ditë e tri net ndenjen në Elbasan e, me t'u kthyer Zamira, ia nisi ligjëratës pa më lënë radhë ta pyesja:

— Ajo është punë, o kryetar. Hajde, misër, hajde! tetëdhjetë kuintalë për hektar... — dhe, si hapi një bllok xhepi, vazhdoi:

— Kubikët, që thua ti, ndërtohen me pleh me dimensione 10 x 10. Në të mbillen tri kokrra farë dhe, kur filizat të kenë nxjerrë tri fletë, hiqen dy më të dobëtit.... Hajde, misër, hajde!...

Zamira më fliste me aq pathos, si ta kishte zbuluar kulturën e misrit. «Për këtë baltë, thashë me vete, kështu na dënkoi bërë mendja kubikë. Mbjellim ca kokrra, bëjmë ca fletë e, ku ta di unë se çfarë!». Megjithatë e dëgjova me seriozitet dhe mendja më shkoi të telashet që do të na hapte kjo punë. «Hajde, të kam rixha, të grumbullosh mijëra tonë pleh, të mobilizosh kaçforca pune, po lëri këto, po ka burrë nëne të prodhojë miliona kubikë? E huaaa!». Kur Zamira mbaroi së shpjeguari teknologjinë e këtij marifeti, unë, për të dalë nga kjo gjendje vendosa takundërshtoja, por me të urtë:

— Dëkord, o babam! Mirë është (dhe kështu, po a e di ti) sa mëtra mbi nevelin e detit është ai i uruar Elbasan? Po pse, njëllonj i pakëmi kushtet me ata, o shoqja kryeagronome? Kështu del! Të ishim one në Elbasan, jo tetëdhjetë kuintalë misër po njëqind kuintalë do të merrim për hektar. Mirëpo Zamira që e mëncme e s'tërhiqej lehtë. «Kryetar, e kë gabim, kryetar! Por ata, këtë metodë e kanë zbatuar në kooperativa maldre si kjo jonë edhe kanë marrë atë rendiment që thashë». Pa filloi më pas të sjellë argumente, të cilat me

siguri i kishte mbajtur shënim, gjatë ditëve që qe në Elbasan.

— Ama, muhabet na bën edhe ti, demek, — i thashë, kur u ndamë, për t'i lënë të kuptonte se unë s'qeshë dakord. — Ti flet, sikur ne të mbillnim vetëm misër në kooperativë, ore babam.

Po, megjithatë ajo puna e kubikëve filloi të më rrahë në kokë si çekani i xha Labos. E, fundja pse t'jua fshih, more shokë, gjithë s'ekëlldinë e kisha të mos turpërohesha para popullit. Pa, po ta dija se më dilte mbarë puna e kubikëve, pse do ta kundërshtoja. Le që atë vit ishte punë që s'behej. M'u mbush mendja, si një e një bëjnë dy, se me e pamundur të realizohej. Hic, po vetëm një hektar tokë kullufiste mbi 100.000 kubikë. Marshallah! Pa le plehu... ku ta gjenim, vetëm po të binte nga qielli! «Elbasani», thotë Zamira. Po, ai, ka atë liqen me trofë që nuk i gjendet,

Me këto mendime në kokë hyra në mensesë. Për dreg, edhe copat e bykës që thyeja në piate, me të cilat do të bëja përsheshin, që e haja me aq shije, më dukeshin katrore të mëdha, si kubikët e misrit. «A thua kanë të drejtë?»

Pagoja dhe dola jashtë. Para zyrave qenë mbledhur një grup kooperativistësh që po dëgjonin me vëmendje ligjëratën e Brahos, i cili mbante edhe ai në dorë një bllok shënimesh. «Kubikët», thashë gati me zë. Më qe mbushur mendja top, se puna e këtyre kubikëve qe pesë me hic.

Atë ditë prisnim të na vinte plani i aprovuar nga rrethi. Ia kisha frikën. Dhe ja, nuk vonoi, plani erdhi me një ndryshim. Nga 100 hektarë misër, 40 do të mbilleshin me kubikë. «Bo, bo! Sikur e prisja. — Kalova kurrizin e dorës mbi sy së, helbete, mos

truri po sajonte të pafëna, po shifrat nuk u tundën fare. — Sos janë pak, de, dyzet hektarë! Po sikur të mos i arrijmë? Hajde, cipë e turpit, hajde!»

Pas disa ditësh plani do të shtrohej në mbledhjen e zgjeruar të kryesisë. Nga diskutimet në brigadë, shifra 40 ishte aprovuar, po kishte brigada që kishin propozuar për t'u rritur, si ajo e Male. «Jepi, shoqja Male, jepi», — thosha me vete jo pa inat.

Mbledhjen e kryesisë e hapu unë, Rato Destani, së më takonte. Si u kalova një sy tejembanë fshatarëve, hodha mendimin:

— Unë mendoj që shokët ta shkoqitin mirë punën para se të diskutojnë. Përgjegjësi, përgjegjësi dhe jo aguridhe! — Po, si për inat, pa kërkuar leje e më the të thashë, fjalën e mori shoqja Male.

— Nuk kemi çfarë të mendojmë (Mua m'u duk se më hodhën një gjym me ujë kroi në çaçkë të kokës). Brigadave hesapet u dolën mirë. Jemi dakord që sipërfaqja e kubikëve jo vetëm të mos ulet por, po u pa e arsyeshinë, në ndonjë brigadë si imja mund edhe të ngrihet. Këtë ta diskutojmë së bashku. — M'u duk se që çasti kur duhej të ndërhyja:

— Bukur, shoqja Male. Diskutim shumë optimist... po doja të dija, si fshatar i thjeshtë, ç'mendon brigada për plehun, a mund të sigurojmë për tërë sipërfaqen; po për... po për... — dhe nuk më kujtohet sa «po për» i drejtova. «U gozhdua», — thashë më vete, por jo:

— Shokë kryetar, për punën e plehut kemi menduar dhe do ta sigurojmë. Do ta grumbullojmë me

kafshë, me makinë, edhe me krahë. Hesapet janë bërë dhe burimet janë gjetur. Kubikët do t'i rregullojmë... kryetar. Vetëm nga ju kërkojmë të na sillni makinat për prerjen e tyre...

— Aty s'u përmbajta: —
— Po ç'jam unë, atëherë? Bazë furnizimi? Makinat nuk varen nga unë. Këtë punë e ka rrethi. Pikë!
— Rrethi nuk i ka vetëm për inventar, shoku kryetar, po duhet lëvizur ca...

«Të ka faj Malja? Jepi, Male, — thashë me vete. — Po kush është kryetar, xhanëm?!»

U ngrit dhe brigadieri i brigadës së parë, Çunolja me mustaqe:

— Edhe brigada ime është dakord që dyzet hektarët të mbillen me kubikë. Veçse ajo baza e furnizimit të bëhet e gjallë e të mos vonojnë makinat e kubikëve.

O, të keqen e mustaqeve me bisht, o Çuno! Mirë që nuk të vajti mendja të thuash 80 hektarë, o të keqen, këto mendoja kur i thashë që nga presidiumi:

— E di ti, shoku Çuno, se në prill dyzet hektarët e misrit duan ujë dhe ky ujë do të dalë nga rezervuari? Se me llafe ato nuk vaditen, apo jo?

— Besoj, si kryetari, edhe në të tjerët e dimë këtë punë?! — iu drejtua fshatarëve me romuz:

— Nuk ta pata aty llafin, more Çuno, jo; por i duhet vënë rreth kokës se, po e boshatisëm rezervuarin që në prill, si do të vaditim më tutje.

— Dëgjjo, kryetar! Unë di vetëm një gjë: në vjet, duke thënë «jo nuk kemi ujë», «jo nuk kemi tokë», e «jo klima kështu», e «jo rrezet e diellit bien ashtu», e shumë sebepe të tjera, nuk ua pamë hairin as fasuleve e as patateve. Po sivjet, ama, që bëmë më shumë punë se fjalë, edhe fasulen e tejkaluam, edhe patatja u

bë det. Pse, mund të thuash ti, kryetar?... Ne patëm sukses, o kryetar edhe në fasule, edhe në patate, se të gjithë i lanë shëndetin dëmbelisë. Vetë ti, o kryetar, nuk u ndave, po flije arave me ne. — Kryetari heshte. «Ky Çunoja ta mbush mendjen, si ke ç'i thua». — Ndërsa këtë misrin me kubikë nuk e di pse e ke marrë zët, dhe po mundohesh të na e mbushësh mendjen dhe neve. — vazhdoi Çunoja. — Ti mendon mos të të zërë turpi, kryetar vëllai. Po në s'kemi cipë në faqezat? Nuk paskemi namuz, thua?

Demek, s'ta mbushim syrin fare, ë?

Zhurmë: Çunoja u uli

Hajde, të rrahur që më bënë tëmthat, hajde. Nuk e di pse, po m'u duk sikur Çunoja me mustaqe nuk foli me fjalë, po më goditi në çaçkë me kubikë. Koka m'u bë si me xhunga-xhunga.

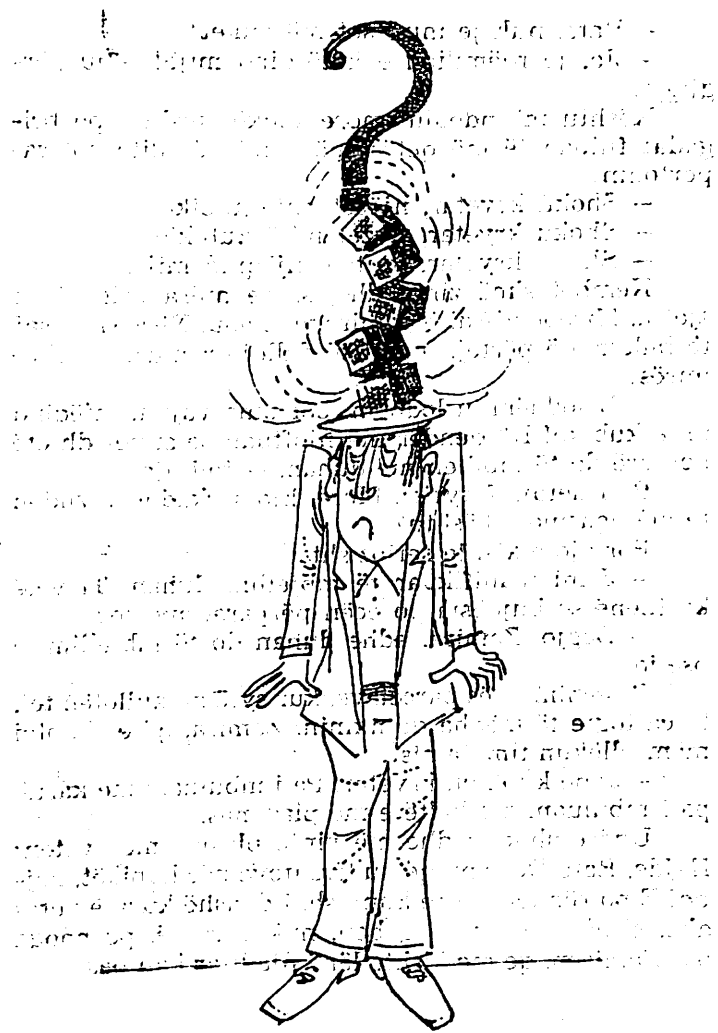
I fundit u ngrit korrier Aliu:

— More, po jeni në vete ju, apo jo? Puna është që të marrim rendimente sa më të larta, o baballëk. Atëherë do t'i kemi plot hambarët e me ta edhe kokaqat e atyre që lëkunden...

Demek, edhe kokën time, mendova jo pa dhembje! Së fundi u pleqësua njëzëri për 40 hektarë. Kuptohet, more shokë, edhe autokritikë bëra, po, pse t'ju fshih, kisha prapë ca frikë...

Pas mbledhjes, kooperativa gumëzhiu nga puna. Duheshin 1.400.000 kubikë. Mos qeshni, o shokë, po kjo shifër kishte filluar të më dilte në gjumë 1.400.000! Po vetëm t'i numërosh dhe nuk ia del dot. Jo, po të këtë njeri të numërojë deri në 1.400.000! Ie të urdhërojë e të vijë këtu në kooperativën e Çoçkos, se kam për t'ia lënë vendin... Më dilte ajo e uruar shifër në ëndërr. Bile një natë, si u shtimë të flinina, gruaja më pyeti:

— Rato, nuk je mirë sot më duket!

— Jo, jo njëmilion e katërqind mijë! — iu përgjigja.

Kështu më ndodhi, more shokë, kështu, po brigadat filluan të më qetësojnë. Ditë për ditë më raportnin:

— Shoku kryetar, njëzet mijë kubikë!

— Shoku kryetar, dyzet mijë kubikë!

— Shoku kryetar, vajtëm njëqind mijë.

Këmbët s'më zinin dhe, sa te njëra brigadë te tjetra. Mirëpo një ditë Zamira më ngau. Në zërin e saj të bukur, që përtej, mund të dalloje romuzin dashamirës:

— U lodhëm, u lodhëm, por ama vajtëm njëqind mijë kubikë! Në qendër më njoftuan se sivjet dhjetë hektarë do të mbillen me duhan, — foli ajo.

Po i hetoja fytyrën. More, kjo sorkadhe vazhdon të më ngacmojë kështu?

Por ajo e kishte seriozisht:

— Jemi planifikuar të mbjellim duhan. Ti vetë ke thënë se bujqësia po ecën përpara, apo jo?

— Dëgjo, Zamira, edhe duhan do të mbjellim, e pse jo.

Po ecnim anës parcelave, kur sytë na kullotën tej, te ca togje të mëdha që nxinin. Zamira, që e kuptoi memecclëkun tim, ia nisi:

— Janë kubikët, kryetar. Pa i mbuluam me kartë, pa i mbuluam me baltë e me plastmas.

Unë e shikoja dhe më vinte plasja me veten: Hajde, Rato Destani, që kudërshtove për kubikët, hajde! E po rëndësi ka të kuptosh, i dhashë kurajë vetes dhe, si ai nxënësi që gabon, nuk bëra zë, po ndoqa pas Zamirën, që më kishte lënë një litar kali pas.